

Liesbeth van Kempen

De moord op de mollenman

Het derde boek in de serie
Moorden in het noorden

De Fontein

Annemiek zoekt op de tast naar de afstandsbediening, die als het goed is op haar nachtkastje ligt. Zodra ze hem gevonden heeft, drukt ze op een knopje en geruisloos gaan de verduisterende gordijnen open. Ze gaat rechtop in de kussens zitten en kijkt naar buiten. Het schemert nog. Ze tuurt naar het digitale klokje dat subtiel is weggewerkt in de ombouw van de enorme lits-jumeaux; het is zes uur en ze is klaarwakker.

Mark is een uur geleden – minder geruisloos dan de gordijnen – opgestaan en vertrokken zonder afscheid te nemen. Nou ja, dat kon ze hem eerlijk gezegd niet helemaal kwalijk nemen, ze had net gedaan alsof ze sliep, omdat ze geen zin had in zijn altijd koele afscheid. Wat is de bestemming van zijn zakenreis deze keer ook alweer? Annemiek moet er echt even over nadenken. Miami? Of Los Angeles? Nee, New York natuurlijk, voor de zoveelste keer! Hij zou zeker een week nodig hebben om een of andere deal te sluiten. Een week! Het zal wel.

Ze gooit het dekbed van zich af en staat op. Slapen lukt nu toch niet meer, dus ze kan beter iets gaan bakken. Koekjes deze keer? Ter afwisseling? Taarten en cakes bakt ze inmiddels met twee vingers in haar neus. Ze ziet het beeld voor zich en moet erom grinniken. Ze opent twee grote deuren en loopt het balkon op, dat zich aan de achterzijde van het landhuis bevindt. Ze rekt zich uit, ademt een paar keer diep de frisse herfstlucht in en doet een paar yogaoefeningen. Ze worstelt met de laatste oefening die

ze maar niet onder de knie kan krijgen: de ‘staande halve maan’-houding, waarbij ze helemaal naar achteren moet buigen. Wanneer ze weer moeizaam naar voren buigt, blijft ze een tijdje met haar handen tegen de onderkant van haar rug gedrukt voor zich uit kijken. Opeens valt haar iets op. Nou ja, opvallen, met haar zicht van min tien lijkt er iets van een oneffenheid te zijn op het gazon; een langgerekte bruine vlek in het gras, grenzend aan de border met rododendrons. Geërgerd vraagt ze zich af hoe dat mogelijk is, zo midden in de herfst. Er is genoeg regen gevallen de afgelopen weken. Ze gaat naar binnen en zoekt naar iets wat helemaal achter in een lade van haar nachtkastje verstopt ligt: een bril. Een van haar kleine geheimpjes. De contactlens is wat haar betreft een van de beste uitvindingen ooit, en dan vooral esthetisch gezien. Mark weet natuurlijk dat ze nogal bijziend is, maar hij heeft haar zelden met haar bril op de neus kunnen betrappen. Daar is ze best wel een beetje trots op. Voor je echtgenoot moet je altijd aantrekkelijk blijven, drukte wijlen haar moeder haar al als tiener op het hart, en die regel leeft ze tot op de dag van vandaag na. Maar ze kan dat ding nu met een gerust hart opzetten. Sowieso is dat verstandiger, want ze moet nog douchen en hoewel het haar slechts één keer is overkomen, wil ze nooit meer meemaken dat een van haar harde contactlenzen tijdens het haarwassen uit haar oog spoelt en in het afvoerputje verdwijnt.

Ze zet haar gouden Gucci-bril op en gaat terug naar het balkon. Halverwege deinst ze achteruit met haar ene hand tegen de deurstijl en de andere tegen haar hals gedrukt. Ze hapt naar adem en knippert een paar keer met haar ogen, maar ze weet het heel zeker: niks bruine vlek in het gazon, daar ligt iemand! Straks is het weer een lijk! Die vindt ze de laatste tijd bij bosjes, lijkt het wel.

Een seconde of twee, drie staat ze als verstijfd in de deuropening, maar dan weet ze opeens wat ze moet doen: de *control room*! Hun huis en landgoed zijn niet voor niets vergeven van de bewakingscamera's. Snel loopt ze de slaapkamer uit om meteen

weer rechtsomkeert te maken: ze moet de balkondeuren sluiten, je weet maar nooit. Veiligheid voor alles, niet voor niets de slogan van Marks Beveiligingsimperium. Een beetje een voor de hand liggende bedrijfsnaam, maar toch.

Voor haar gevoel slaat haar hart meer dan honderd slagen per minuut wanneer ze de immens brede trap af rent en door alle gangen heen sjeest, tot ze volkomen buiten adem bij de deur van de *control room* aankomt. Ze moet zichzelf tot kalme manen en stelt zich de zalvende maar wel rustgevende stem van haar yogalerares voor: adem in, adem uit en laat het los. Maar het werkt niet, omdat ze zo diep in- en uitademt dat ze er bijna van gaat hyperventileren. Hijgend duwt ze de deur open en weet niet wat ze ziet; alle beeldschermen staan uit! Zelfs het *control panel* staat niet aan, geen enkel lampje brandt. Ze ploft neer op een belachelijk grote bureaustoel. Mark checkt altijd alles voordat hij de deur uit gaat. Annemiek kan zich niet voorstellen dat hij dat deze keer vergeten is, omdat het een van zijn dwangneuroses is en hij nooit van zijn strikte patroon afwijkt. Maar hoe kan dit dan? Haar maag krimpt even samen en ze kijkt verschrikt om zich heen; straks is er iemand in haar huis! Of loopt er buiten iemand rond! Ze springt op en sluit de deur snel af. Met trillende vingers pakt ze haar telefoon.

Nog diep in slaap liggen Fleur en Fenna lepeltje-lepeltje in Fleurs warme bed, totdat Dolly Parton de woorden ‘Jolene, Jolene, Jolene, Jolehehene’ door de slaapkamer schalt. Fleur schiet omhoog en zoekt op de tast naar haar telefoon op het nachtkastje.

‘Verander die ringtone toch eens,’ moppert Fenna slaapdronken. Ze draait zich om en trekt Fleurs helft van het dekbed mee.

Annemiëks naam licht op en Fleur overweegt heel serieus om het gesprek weg te drukken, maar doet dat uiteindelijk toch maar niet. Terwijl Dorien haar voor allerlei onzin uit bed belt, heeft Annemiëk negen van de tien keer wel een steekhoudende reden.

Fleur veegt het groene telefoonicoontje omhoog en voordat ze de telefoon bij haar oor heeft, hoort ze Annemiëk al ratelen.

‘...ik dacht eerst dat het gras dood was,’ vangt Fleur daardoor nog net op.

‘Je belt me midden in de nacht om te vertellen dat je gras dood is?’ bijt Fleur haar toe.

‘Het is al na zessen, dus in de ochtend. Mijn gras is niet dood, maar die... dat mens volgens mij wel.’

‘Dat mens?’ Fleur denkt onmiddellijk dat Annemiëk haar aartsvijand nummer één bedoelt, die haar nog niet zo lang geleden heeft geroyeerd als lid van de Roggery Club. ‘Willemijn?’

‘Is Willemijn dood?’ vraagt Annemiëk verschrikt.

Het is nog erg vroeg en dan is Fleur wat minder scherp. ‘Nee toch?’

‘Dat wist ik helemaal niet. Waaraan is ze gestorven?’

‘Hoe kan ik dat nou weten? Ik hoor het net van jou, Annemiek!’

Het blijft stil.

‘Hallo? Annemiek?’

‘Ik snap niet hoe jij bij Willemijn komt, maar zij is het zeker niet. Volgens mij is het een man en ook nog eens een vrij forse.’

‘Ik heb echt geen idee waar je het over hebt. Ga even terug naar het begin.’

Annemiek doet verslag.

‘Misschien is het Mark?’ is Fleurs eerste ingeving. Fenna is inmiddels ook rechtop gaan zitten en gebaart naar Fleur dat ze de telefoon op de speaker moet zetten.

‘O mijn god! Dat is niet eens bij me opgekomen!’ roept Annemiek verschrikt uit, maar ze is er al snel van overtuigd dat dat niet het geval is. ‘Mark is slank en door mijn wimpers heen zag ik hem vanochtend vroeg vertrekken in zijn blauwe Hugo Boss-kostuum. Deze persoon ziet eruit als een zwerver.’

Fleur kijkt Fenna veelbetekenend aan en die rolt met haar ogen.

‘Kijk eens goed via een van jullie bewakingscamera’s,’ oppert Fenna.

‘O, jij bent er ook. Zo vroeg al?’

‘Fenna sliep ook nog, Annemiek,’ reageert Fleur geïrriteerd.

‘O. Jullie eh... O. Ja. Natuurlijk.’ Ze is blij voor Fleur dat ze nu een lieve vriendin heeft en het is een leuk stel, maar bij twee vriende vrouwen kan ze zich niets voorstellen, want hoe dóén ze dat nou?

‘Annemiek?’ Fenna trekt haar weer bij de les. ‘De camera’s?’

‘O, ja. Die staan allemaal uit en dat is niets voor Mark, hij checkt altijd alles voordat hij op reis gaat.’ Annemiek gaat op fluisterton verder. ‘Dus er móét hier iemand zijn, buiten of binnen. Maar ik heb meteen actie ondernomen, hoor, ik heb mezelf opgesloten in de *control room*.’

‘Daar kun je die camera’s toch aanzetten?’ zegt Fenna verbaasd.

‘Dat kán ik wel, maar dat wíl ik niet.’

Fenna kijkt Fleur vragend aan.

‘Dan voelt ze zich bekeken. Vooral door Mark,’ fluistert Fleur. Hoofdschuddend gaat Fenna verder. ‘Ga dan toch maar naar buiten, Annemiek, en kijk zelf even.’

‘Nee!’

Fleur kent Annemiek al langer dan vandaag. ‘We komen er zo aan, Annemiek. Het minste wat je kunt doen is een kop koffie en een ontbijtje voor ons klaarzetten,’ zegt ze en ze verbreekt de verbinding. Dan slaat ze een arm om Fenna heen. ‘Er zit niets anders op. Ze heeft waarschijnlijk nog de schrik in de benen van de lijken tijdens het dorpsfeest.’

‘Oké, maar ik doe het voor jou.’ Fenna kust Fleur in haar hals en slaat het dekbed van zich af. ‘En als we dan toch vlak bij het Kriekenwoud zijn, kunnen we daarna samen een rondje joggen.’

‘Maar wel ná de koffie.’ Fleur is geen ochtendmens. ‘En op mijn tempo!’ En ze kan Fenna nooit bijhouden.

E-book januari 2024

Dit is het derde deel in de serie Moorden in het noorden.

Copyright © Liesbeth van Kempen

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld XXX

Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

ISBN e-book 978 90 261 6781 2

ISBN luisterboek 978 90 261 6782 9

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.